

Ramon Masachs, un
capellà rebel

print

Opinió. M. Josep Hernández. Periodista. Membre de Paraula i Acció i d'Església Plural

El to creixent d'intransigència dels bisbes espanyols, que ha culminat amb el nomenament de Rouco Varela com a president de la Conferència Episcopal Espanyola, ha provocat un esclat de reaccions. La nota dels bisbes del 30 de gener va ser la gota que va fer vessar el got, quan van entrar en campanya a favor del PP insistint en aquells aspectes que han configurat el discurs dels populars, com ara el suposat trencament de la solidaritat interterritorial, el «perill» dels drets nacionals i la negativa al diàleg per la pau amb ETA i la llei de matrimonis homosexuals. Les respostes als bisbes –perquè hi ha creients de totes les opcions polítiques– van sorgir de col·lectius de laics, de capellans i de religiosos i van culminar el 29 de febrer, quan 32 entitats cristianes van presentar a Barcelona el document Una altra veu d'Església.

Però la mateixa nit que es va fer pública la nota dels bisbes i abans de tot l'esclat de reaccions, un capellà va penjar al web parroquial una resposta contundent i clara, predestinada a aixecar tanta o més polseguera que tot el reguitzell de manifestos a punt de fer-se: Jo estic a favor del matrimoni homosexual, de legislar l'avortament, que no hi hagi acordat Església-Estat, que no hi hagi assignatura de religió catòlica a l'escola, que hi hagi assignatura de cultura religiosa per a tothom, que hi hagi l'assignatura d'educació per a la ciutadania, crec amb un final de negociació amb ETA, crec que no perilla cap democràcia pel fet de ser laica... i no estic d'acord amb molts bisbes (R.M. seguidor de Jesús). Era del rector de la parròquia de Poblenou, de Pineda de Mar, Ramon Masachs, capellà del Fòrum Joan Alsina de Girona, que aplega uns 80 capellans que s'han definit sobre aspectes polèmics a l'Església, com ara obrir el sacerdoci a les dones, que els divorciats no siguin exclosos de la comunió, que el Vaticà no sigui un Estat i que el celibat sigui opcional. En aquest cas, el capellà no s'escudava en sigles col·lectives i donava la cara, sabent que la seva declaració seria polèmica i que la seva persona podia ser atacada.

La crítica cou especialment a la jerarquia quan se sumen dos factors: si arriba de capellans i si, alhora, surt als mitjans de comunicació. En aquest cas se n'hi va afegir un altre: el grup parroquial Paraula i Acció, ocupat habitualment de temes solidaris, es va afegir a la declaració i van començar a recollir signatures de suport al text. Va ser aquí quan es va acabar de generar la notícia, que va sortir a totes les edicions d'El Punt. La informació de la periodista Teresa Màrquez va fer que es mobilitzessin a continuació les agències de notícies i en dos dies havia sortit a mitjans d'arreu de l'Estat i es debatia a fòrums i blocs d'internet.

A la parròquia de Poblenou, la web i el correu electrònic han bullit de visites i missatges, i la comunitat, gens habituada a veure's reflectida als mitjans, ho ha viscut amb preocupació moderada. La gran majoria han estat missatges de suport i comentaris constructius. Però també hi ha hagut, encara que poques, paraules properes a l'insult, a l'amenaça o la manipulació descarada de la breu declaració del rector. Algunes, molt malintencionades, acusant-lo d'avortista, quan el que diu és que està a favor de la legislació de l'avortament, no pas «de l'avortament lliure» i, per tant, defensa que no es condemni –ni legalment ni moralment– aquella dona que malauradament s'hi veu abocada en determinades circumstàncies que preveu la llei, com per exemple una violació, una malformació greu del fetus o el perill per a la vida de la mare.

També hi ha l'acusació d'estar fora de l'Església per haver defensat el matrimoni homosexual, mentre la jerarquia els recomana, amb paternalisme ranci, la castedat com a única opció. Com gosen condemnar-los mentre hi ha tants casos públics d'homes d'Església que han arribat a abusar de criatures? No és el matrimoni una opció lliure de dues persones adultes que s'estimen? D'altra banda, sobre el diàleg amb ETA hi ha bisbes que han participat en taules negociadores i que ho han reconegut públicament i a Irlanda la via del diàleg va funcionar, curiosament, amb l'ajut d'un capellà. Què recomanaria Jesús? Mentrestant, el Poder-Estat Vaticà es va desacreditant, dedicant més esforços a fer públics nous pecats que a predicar amb l'exemple i apostar per la justícia social en la línia de Pere Casaldàliga i tants d'altres.

Arran de la polèmica, la pregunta constant a la parròquia ha estat si s'esperen represàlies, perquè ni el capellà pensa plegar, ni els fidels apostataran. La resposta és fer pinya i manifestar que l'Església no són només els bisbes: també és Església la veu d'un rector, fins fa poc anònim, i la veu d'una comunitat senzilla, però de portes obertes. I demostrar que, malgrat pesi a una minoria, poden conviure en pau diferents formes d'entendre la fe, com passa a la parròquia de Poblenou i com hauria de ser al conjunt de

l'Església.